

Megosztom veled...

*Megosztóm veled gondolatomat,
nemcsak az ágyat és a kenyeret.
A külön világ engem fojtogat;
nem ismerek oly távol-szegletet,
ahol te nem vagy,
ahol én vagyok.
Benned ragyognak
mind a tiszta lányok
s a magabiztós, boldog asszonyok.*

*Pohár tejem de forró! Mosolyod
siet vidáman felderítési
e ráncsal árkokat konok homlokot,
mely néha, ugye, kedveded szegi.
Hallgatsz. Ó; ebből
olvasok megint;
kiforgatsz hát nagy parazsas mérgemből,
mint gyereket, kit anyja meglegyint.*

Vers

*Gondoltam már, hogy írni kéne rólad
nekedtetszőt, hogy mennyire szeretlek.
A hasonlatok mind összefonódnak
s egyetlen gyönggyé nőnek, kerekednek.
Képek zenéje csendre inti tollam,
andalgó ősznek már a tél köszön,
eső szítál, a nap tüze kilobban,
s a jeges eső megfagy a kövön.
Úgy tűnik, hogy csak most volt itt a nyár még,
— arany-kalász, ó, ringó színarany
volt kint a földünk — forró volt az árnyék,
s piciny felhőcske játszott csintalan.
Papírra szomjas szavakat motyogtam,
mégsem lett vers, szépséged megfogott.
Adós vagyok. A le nem írt sorokban
szöknek tovább ez újabb verssorok:
csak gondoltam, hogy írni kéne rólad
nekedtetszőt, hogy mennyire szeretlek.
A hasonlatok mind összefonódnak,
s egyetlen gyönggyé nőnek, kerekednek.*